

Reflexe Audiocafé JS 2023 – Matěj Žabčík; UČO: 510128

V jarním semestru roku 2023, pro mne již druhém s Audiocafé, se rozhodl dramaturgicko-produkční tým vybrané dokumenty zastřešit tématem Sny a touhy. Rozhodně se kolegům povedlo najít dokumenty, které vyčerpaly téma v různých významech. Také tvůrci byli rozdílní – od studentů, přes profesionály až po veteránku rozhlasového vysílání.

Seďm poslechových večerů, byť jsem se nezvládl účastnit všech, bylo pro mne na hranici únosnosti. Všechny dokumenty dosahovaly vysokých standardů a nějakým způsobem byly inspirativní, přesto jsem se nemohl ke konci ubránit dojmů jakéhosi opakování – zkrátka mnoho mluveného slova. Moji pozornost si přesto udržely.

Nyní připojím komentář ke každému chronologicky. První dokument semestru, Americká hra od Martina Clause zachycuje problematiku vrcholového amerického fotbalu v jeho domovské zemi. Do spojených států přijíždějí hráči soutěžit o umístění v lize. I když je mi sportovní tematika velmi vzdálená, dokument mne oslovil, je to zajímavá sonda do nehostinného prostředí. Navíc to byl bakalářské dílo našeho kolegy!

Druhý poslech jsem chyběl. Třetí – Žena vězně – byl v opozici k prvnímu. Zatímco Martin Claus je čerstvý absolvent bakalářské žurnalistiky, Dagmar Misařová je dlouholetá redaktorka Českého rozhlasu v Ostravě. V dokumentu se zabývala tím, jak se žije manželce, jejíž protějšek je za mřížemi. Kdyby mi někdo ten dokument pustil, neodhadnul bych, kdo ho vytvořil.

Nevím, zda se Dagmar Misařové daří držet s dobou, nebo dokumenty vznikají podle starého receptu. Jako třeba lasagne. Ty se sice bez rajčat (která museli dobyvatelé přivést z Ameriky) připravují od dob starého Říma. Dokument byl svěží, nabitý zajímavými informacemi a dokázal se dostat blízko, pod kůži protagonistům.

Za asi nejslabší kus tohoto semestru považuji v pořadí čtvrtý dokument. Před svatbou ne. V české, poměrně nevěřící společnosti působí dobrovolné odepření si sexu před svatbou jako roztomilý relikt dob minulých. Téma tedy bylo zajímavé, posluchač má opět možnost nahlédnout na něco vzácného a intimního. Bohužel především při diskuzi bylo poznat, že autorky nejsou novinářky ani dokumentaristky. Zároveň i v samotném dokumentu byly některé narace trochu zbytečné a neautentické. A jak podotkla při diskuzi Esther Hyhlíková, zvolená hudba působila zvláště.

Když vešel do dveří salonku Husy na provázku Tomáš Soldán, autor pátého dokumentu Až se neprobudím, byl jsem překvapený. Vešel muž, který vypadá velmi unaveně, zničeně, strhaně. Bylo to nejspíše tím, že ho ve spánku trápí noční můry, kterým se věnoval v dokumentu. Ten jako by byl partnerem k dokumentu minulého semestru Spíš, nespíš, který se zase věnoval nespavosti. Dokument, ač už je 7 let starý považuji za jeden z vrcholů Audiocafé v uplynulém semestru. Zachytit, vyjádřit emoce nebo stavy, které se s nočními můrami pojí se autorovi povedlo na výbornou.

U šestého dokumentu, Co dělá s našimi životy porno? Se nabízí propojení s dokumentem o předmanželské zdrženlivosti. Ani jeden z nich nesklouzl k moralizování. O tom, že sexuální aktivity, vedou k vyplavování hormonů, v důsledku čehož člověk poté aktivitu vyhledává a stává se mu jistou drogou není sporu. Je nám to přirozené, stejně jako to, že nám chutná sladké. Měli bychom toto puzení kriticky reflektovat, neboť schopnost se ovládnout nás od opic dělí více než absence ochlupení.

Poslední dokument kolem výše zmíněného našlapuje také. Pojednává o sestře autorky, která je postižena Downovým syndromem a sní o manželství i mateřství. Dokument osobně řadím k těm slabším, chyběla mi tam hloubka, něco nového...

Největší inspirací mi stále zůstávají Včelaři od Tomáše Procházky. Těším se na další výběr dramaturgicko-produkčního týmu.